

TAQI-UDDIN AN-NABHANI

Den partimæssige sammenslutning

Hizb ut-Tahrir

Taqi-uddin An-Nabhani

Den partimæssige sammenslutning

(Al-Takattul al-Hizbi)

Hizb ut-Tahrirs

publikationer

(Oversat fra den arabiske version)

For den præcise mening af teksten, referér venligst til den originale bog på
arabisk 'al-Takattul al-Hizbi'

ISBN 87-989718-7-5

Postboks 1286
DK-2300 København S

1. udgave

1372 e. H. -1953 e. kr.

4. udgave

1422 e. H. – 2001 e. Kr.

(Autoriseret udgave)

Den partimæssige sammenslutning

Siden det trettende århundrede e.H. (det nittende e.Kr.) blev der oprettet adskillige bevægelser for oprejsning (nahdah). De udgjorde forsøg, som ikke lykkedes, trods de efterlod en effektiv virkning på dem, der kom efter disse, så de gentager forsøgene endnu en gang. Iagttageren af disse forsøg, som studerer disse bevægelser, indser, at hovedårsagen til deres fiasko alle sammen tilskrives - ud fra en sammenslutningsmæssig vinkel - fire forhold:

Det første: At de var etablerede på en generel, udefineret idé (Fikrah), som endda var dunkel eller halvdunkel. Derudover manglede den krystallisering, renhed og klarhed.

Det andet: At de ikke havde kendskab til en metode (Tariqah) for implementeringen af deres idé. Tværtimod gik idéen fremad ved improviserede og uhæderlige midler. Desuden var den omgivet af vaghed og bælgmørke.

Det tredje: At de støttede sig til personer, i hvem den korrekte bevidsthed ikke var fuldkommengjort, og hos hvem den korrekte vilje ikke var velfokuseret. De var derimod personer, som kun havde ønske og entusiasme.

Det fjerde: At de personer, som påtog sig byrderne af disse bevægelser, ikke havde et korrekt bånd indbyrdes andet end blot sammenslutning, der antog visse former for aktiviteter og adskillige navnebetegnelser.

Det var derfor naturligt at disse sammenslutninger drev frem med hele deres beholdning af indsats og entusiasme, indtil den var sluppet op, hvorefter deres bevægelse stilnede af og uddøde. Efter disse opstod der andre bevægelser, af andre personer, som foretog den samme rolle, indtil de udtømte deres beholdning af entusiasme og indsats ved en bestemt grænse; og så fremdeles.

Alle disse bevægelseres fiasko var naturlig, fordi de ikke var baserede på en korrekt, klar og specifik idé, og de kendte ikke til en retlinet metode og var ikke baserede på bevidste personer og heller ikke på et korrekt bånd.

Hvad angår spørgsmålet om idéen og metoden, så er det indlysende i den fejlagtige filosofi, hvorpå disse bevægelser var etablerede. Hvis man antager, at

de havde en filosofi. Disse bevægelser var islamiske og nationalistiske bevægelser. Førerne af de islamiske bevægelser plejede at kalde til Islam på en generel, abstrakt måde, og forsøgte at tolke Islam med en tolkning, der stemte overens med de daværende etablerede tilstande eller de tilstande, som ønskedes godtaget fra de andre systemer. Således for at Islam egner sig til at blive implementeret heri, og for at denne fejltolkning udgør en berettigelse for at opretholde eller godtage disse. Med hensyn til førerne af de nationalistiske bevægelser, så plejede araberne heriblandt at kalde til etableringen af arabernes oprejsning på et dunkelt, vagt, nationalistisk grundlag, uden betragtning til Islam og muslimerne. De støttede sig til begreberne nationalisme, storhed, værdighed, araberne, arabisme, uafhængighed og lignende, uden at disse begreber havde nogen klar opfattelse hos dem, som stemmer overens med oprejsningens virkelighed. Tyrkerne blandt disse nationalister plejede at kalde til etableringen af det tyrkiske hjemlands oprejsning på grundlag af nationalismen. Nationalismens aktivister blandt arabere og tyrkere blev dirigeret af kolonialismen, som også dirigerede Balkan med disse nationalistiske bevægelser for at gøre den uafhængig af den Osmanniske stat i sin egenskab af en islamisk stat.

I aviser og blade opstod der blandt araberne polemikker mellem tilhængerne af de to bevægelser: den islamiske og den nationalistiske; disse polemikker opsummeres i, hvilken er bedst og mest nærliggende: Den Arabiske Liga eller den Islamiske Liga? Lang tid passerede alt imens en uproduktiv indsats blev ydet, fordi både den Arabiske Liga og den Islamiske Liga er kolonialistiske projekter til at aflede sindene fra den islamiske stat. Derfor var indsatsens fiasko ikke begrænset til uproduktiviteten, men overgik dette og bortledte blikkene og sindene fra den islamiske stat.

Sideløbende med de islamiske og nationalistiske bevægelser blev der etableret patriotiske bevægelser i de forskellige islamiske lande som følge af *kafir*-kolonialistens indtagelse af dele af den islamiske stat og som resultat af den politiske og økonomiske uretfærdighed som folk blev underlagt, hvilket skyldtes implementeringen af det kapitalistiske system over dem. Skønt disse bevægelser var en reaktion på disse lidelser, så vedblev nogle af disse bevægelser med at være domineret af det islamiske aspekt, hvor andre var domineret af det rent patriotiske aspekt, hvilket skyldtes de kunstige træk, som kolonialisten plejede at foretage. Som følge af dette patriotiske aspekt, drev disse bevægelser frem og beskæftigede *ummah* med den billige kamp, som grundfæstede fjendernes fodfæste. Desuden manglede de tilstedeværelsen af nogen tanke, der styrer disse.

Vi er overbevist om, at den korrekte filosofi for oprejsning er en ideologi (mabda'), der kombinerer idéen og metoden, samt at denne ideologi er Islam, fordi den er en *'aqidah* (verdensanskuelse), hvorfra der udspringer et system for alle statens og *ummahs* anliggender og til behandling af alle livets problemer. Skønt Islam er et globalt system, er det ikke en del af dens metode, at der fra begyndelsen arbejdes herfor på global vis. Der skal derimod nødvendigvis kaldes til Islam globalt, samtidig med at lade arbejdssfæren for den være i en eller flere regioner, så at den bliver befæstet heri. Derpå etableres den islamiske stat, som vokser naturligt, indtil den omfatter alle de islamiske lande i første omgang. Derefter bærer den islamiske stat Islam til de øvrige verdensdele ud fra betragtningen af den som dets budskab, og ud fra betragtningen af den som et evigt, universelt og menneskeligt budskab.

Hele verden er et egnet sted for den islamiske *da'wah*. Men da befolkningen i de islamiske lande bekender sig til Islam, må *da'wah* nødvendigvis starte heri. Og da de arabiske lande – som værende en del af de islamiske lande – taler det arabiske sprog, der er en væsentlig del af Islam og udgør en grundlæggende faktor i den islamiske *thaqafah* (kulturelle kundskaber), så er de arabiske lande mere prioriteret, hvad angår påbegyndelsen af at bære denne *da'wah*. Ligeledes må den arabiske vitalitet nødvendigvis sammensmeltes med den islamiske vitalitet, for at det arabiske sprog forenes med Islam, grundet hvad de begge indeholder af evne til påvirkning, udvidelse og udspreddelse. Det er derfor naturligt, at den islamiske stat etableres i de arabiske lande, for at de konstituerer et frø for den islamiske stat, der omfatter alle Islams lande. Skønt det er afgjort, at der kaldes til Islam i de arabiske lande, er det ligeledes afgjort, at *da'wah* udsendes til de øvrige islamiske lande. Påbegyndelsen af arbejdet i de arabiske lande betyder ikke, at der ikke arbejdes i de andre lande førend de forenes under den islamiske stat. Der skal derimod arbejdes i de arabiske lande for etableringen af den islamiske stat, hvorefter staten vokser i de omkringliggende lande, uanset om det er et arabisk eller ikke-arabisk land.

Vi sagde, at den korrekte filosofi for oprejsning er en ideologi, der kombinerer idéen og metoden. Og enhver sammenslutning, som sigter mod udførelsen af et seriøst arbejde, der fører til oprejsning, skal nødvendigvis have forståelse af disse to.

Denne ideologi er blevet klar, og forståelsen af den, med henblik på sammenslutning, er blevet tilgængelig. Efter denne fyldestgørende opklaring af ideologien er det derfor naturligt, at den sammenslutning, som har denne forudgående forståelse, bliver en påvirkningsfuld, innovativ og opadgående sammenslutning, der er værdig til, at samfundet omfavner den, indestår for den samt påtager sig dens byrder. Dette skyldes, at den er en sammenslutning,

som har fordøjet sin idé, har et klart udsyn over sin metode og har forståelse for sin sag.

Imidlertid fører den forudgående forståelse for sammenslutning ikke til den korrekte oprejsning, medmindre personerne er egnede til denne sammenslutning, samt at båndet, der binder disse personer sammen i en sammenslutning, er et korrekt, produktivt bånd. Og ifølge bindingsmetoden i sammenslutningen bestemmes personernes egnethed. Det ideologiske parti gør bekendelsen til *'aqidah* og modenheden i den partimæssige *thaqafah* til bindingsmetode i sin sammenslutning. Derfor bestemmes personernes egnethed naturligt gennem deres sammensmeltning i partiet, når *da'wah* vekselvirker med dem. Dermed vil det være bindingsmetoden, der afgør deres egnethed, ikke partiets komité. Dette er fordi båndet, som binder disse personer sammen i en sammenslutning, er *'aqidah'en* og den partimæssige *thaqafah*, der udspringer fra denne *'aqidah*.

Når vi gennemgår de sammenslutninger, der fandt sted i de bevægelser, som opstod i løbet af det nittende århundrede, finder vi, at deres falske sammenslutningsmetode var en hovedårsag til deres fiasko, fordi de ikke var baserede på et partimæssigt grundlag med en forudgående korrekt forståelse. De var derimod etablerede på et foreningsmæssigt grundlag eller på et nominelt partimæssigt grundlag.

Det er således, at muslimerne før den første Verdenskrig plejede at føle, at de havde en islamisk stat. Og trods denne stats svaghed og sammenbrud og uenigheden om synet på den, optog den alligevel centrum for tankens og synets retning. Araberne anskuede staten som forsømmende i forhold til deres rettigheder og herskende over dem, men dog rettede de deres syn og hjerter mod denne for at reformere den, da den i hvert fald var deres stat. Disse manglede forståelsen af den korrekte oprejsning og forståelsen af dens metode, og iblandt dem opstod der ingen sammenslutning. Og vi kan godt bedømme, at disse udgjorde de fleste af muslimerne.

Imidlertid havde den fremmede *thaqafah* invaderet de islamiske lande i denne æra. Og herigennem formåede kolonialisterne at trække en håndfuld muslimer til sig og forledte dem til at etablere partimæssige sammenslutninger inden for den islamiske stat, som var baserede på grundlag af separatisme og uafhængighed. Kolonialisterne kunne især tiltrække en håndfuld arabere, som de samlede i Paris for at danne en sammenslutning ud af dem, der skulle påtage sig bekrigelsen af den Osmanniske stat under mottoet om arabernes uafhængighed af denne. Det, der samlede dem, var denne fremmede *thaqafah*, de fremmede idéer og de patriotiske og nationalistiske følelser, som *kafir-*

kolonialisten havde frembragt hos dem. Deres mentale og følelsesmæssige bånd var dermed ens, og de var samlet af ens logik, der førte til forening af målet, nemlig det arabiske folks uafhængighed, eftersom den Osmanniske stat ignorerede deres interesser og tillod sig selv at øve uretfærdighed mod dem og forsømme deres rettigheder. Dermed var dette forenede mål et redskab, hvorpå de nominelt sammensluttede sig partimæssigt, hvilket førte til forberedelsen af den arabiske revolution, der bl.a. resulterede i at *kufr* (hedenskab) og kolonialismen udstrakte deres indflydelse over de islamiske lande, især de arabiske lande. Disse partiers opgave sluttede ved denne grænse. De delte byttet imellem sig ved at blive regenter over nogle islamiske lande, fungerende som agenter for denne kolonialisme.

Efter afskaffelsen af den islamiske stat fra eksistensen, trådte kolonialismen ind i stedet for den, regerede de arabiske lande direkte og udstrakte sin indflydelse over de øvrige islamiske lande. Følgelig besatte kolonialismen de arabiske lande reelt og begyndte at befæste sine fodfæste i enhver del heraf gennem sine lumske, skjulte midler og fremgangsmåder, af hvilke de vigtigste er den kolonialistiske, fremmede *thaqafah*, penge og agenter.

Den fremmede *thaqafah* havde den største effekt på grundfæstningen af *kufr*-idéer og kolonialismen, og på at oprejsningen ikke fik succes samt at de sammenslutningsmæssige bevægelser, de foreningsmæssige såvel som de partimæssige, mislykkedes. Dette skyldes, at *thaqafah* har den største effekt på den menneskelige tanke, der påvirker livets gang. Kolonialismen fastlagde undervisnings- og *thaqafah*-planerne på grundlag af en fast filosofi, som er dens livsanskuelse, hvilken er adskillelsen af materien fra ånden og adskillelsen af religionen fra staten. Endvidere gjorde kolonialismen alene sin egen personlighed til fundamentet, hvorfra vores *thaqafah* udtages, samt gjorde sin egen *hadharah* (kultur), sine opfattelser, sine landes bestanddele, sin historie og sit miljø til hovedkilden for, hvad vi fylder vores sind med. Kolonialismen nøjedes ikke med dette, men foretog også en bevidst manipulation i forbindelse med, hvad den udtager til os af opfattelser og kendsgerninger fra sin personlighed. Ydermere afspejlede den det kolonialistiske billede i denne personlighed ved at tilføre denne den ideelle tilstand, man bør tage som forbillede, og den magtfulde position, man ikke kan undvære at følges med, samt skjulte kolonialismens sande ansigt gennem lumske fremgangsmåder. Derefter blandede kolonialismen sig i detaljerne af disse programmer, så at ingen af programmernes detaljer afviger fra denne almene plan. Derfor blev vi kultiveret med en fordærvet *thaqafah*, der belærer os om, hvordan de andre tænker, og gør os – naturligt – inkompetente til at lære, hvordan vi selv tænker. Dette er fordi, at vores tanke ikke er forbundet til vores miljø, personlighed og historie, og den er heller ikke hentet fra vores ideologi.

Dermed blev vi – som værende kultiverede – fremmede for folket og ubevidste om vores omgivelser og deres behov. Dermed blev de kultiveredes følelser separeret fra deres tanke og deres intellekt, og de blev – naturligt – separeret fra *ummah*, dens følelser og fornemmelser. Og det blev – naturligt – at denne tanke ikke fører til en korrekt forståelse af den etablerede tilstand i landene, og at den heller ikke fører til en korrekt forståelse af *ummahs* behov eller fører til en bevidsthed om metoden til oprejsning. Dette er fordi, at den er en tanke, der er separeret fra følelse, hvis ikke den er blottet for følelse. Ud over alt dette er den en fremmed tanke, som bæres af en person, der har en islamisk følelse. Derfor blev det naturligt, at denne tanke ikke fører til en korrekt sammenslutning med en forudgående korrekt forståelse. Den fremmede *thaqafah's* virkning blev ikke begrænset til de kultiverede, men som helhed blev samfundets tanke separeret fra dens følelser, hvilket skyldtes idéerne, som denne *thaqafah* bærer på. Som følge deraf blev problemet i samfundet kompliceret, og oprejsningens byrde på den korrekte partimæssige sammenslutning blev dobbelt så tung, som den var før den første Verdenskrig. Idet efter at problemet, som *ummah* eller partiet stod over for, var et problem om oprejsning af det islamiske samfund, blev problemet nu at skabe harmonien imellem tanken og følelsen hos de kultiverede, samt at skabe harmonien i tanken og følelsen imellem samfundets individer og fællesskab, især imellem de kultiverede og deres samfund. Dette er fordi, at disse kultiverede er blevet loyale over for den abstrakte fremmede tanke, der er blottet for følelse. Denne loyalitet fik dem til at føle fremmedgørelse over for deres samfund, at foragte det, at distancere sig fra det og at møde det med ligegyldighed. Ligeledes fik denne loyalitet dem til at være tilpas med den fremmede, at respektere denne, at tilnærme sig og møde denne med opmærksomhed, selv hvis han skulle være kolonialist. Det er derfor uladsiggørligt for denne kultiverede at forestille sig de etablerede vilkår i sine lande, undtagen ved efterligning af den fremmede i hans forestilling om vilkårene i sine lande, uden at begribe virkeligheden af disse vilkår. Af denne grund blev han uvidende om, hvad der oprejser *ummah*, undtagen gennem efterligning af den fremmede, når han udtaler sig om renæssancer. Den kultiveredes fornemmelser bevæger sig heller ikke for ideologiens skyld, men for hjemlandets og folkets skyld, hvilket er en fejlagtig bevægelse. Og tilligemed gør han ikke et korrekt oprør for sit lands skyld og ofrer sig heller ikke komplet for folkets skyld, idet han ikke føler de vilkår, der omgiver ham, med en intellektuel følelse og sanser heller ikke folkets behov med en intellektuel sansning. Selv hvis vi antager, at han gjorde oprør og krævede oprejsning, ville det være et oprør affødt af en form for sammenstød med hans private interesser, eller et oprør, der er efterligning af folkeslagenes oprør. Derfor vil oprøret ikke være længe om at ophøre, når sammenstødet er ophørt ved at tildele ham en stilling eller tilfredsstille hans begær. Eller det

ophører, når det støder sammen med hans egoisme og interesser, eller når han rammes af skade herfra.

Der kan ikke etableres en korrekt sammenslutning af en sådan person, kun efter behandling af vedkommende ved at skabe harmoni imellem hans tanke og hans følelse gennem at kultivere ham på ny med en ideologisk, korrekt *thaqafah*, dvs. en islamisk *thaqafah*. Behandlingen af ham med denne kultivering afgør, at han antages som elev, der danner sin mentalitet på ny, for således at han - efter løsning af dette problem - går over til frembringelsen af harmonien imellem ham og sit samfund. Da vil det være nemt at løse oprejsningsproblemet i samfundet. Hvis ikke den fremmede *thaqafah* var til stede, ville oprejsning være af mindre omkostninger end den nu er.

Derpå er det umuligt, med denne fremmede *thaqafah* i samfundet, at en korrekt, partimæssig sammenslutning finder sted, og heller ikke at en sådan sammenslutning finder sted på basis af den.

Kolonialismen nøjedes ikke med denne *thaqafah*, men forgiftede atmosfæren med politiske og filosofiske idéer og anskuelser, med hvilke den fordærvede det korrekte synspunkt hos muslimerne, og hvorved den fordærvede den islamiske atmosfære, samt forvirrede tanken øjensynligt hos muslimerne i adskillige aspekter af livet. Dermed fik kolonialismen muslimerne til at miste det fokus, om hvilken deres naturlige opmærksomhed roterer. Endvidere fik den enhver vækkelse forvandlet til en forvirret, modsigende bevægelse, som ligner de sidste krampetrækninger, der ender med uvirksomhed, håbløshed og overgivelse. Den fremmede har da udnyttet, at dens personlighed er blevet gjort til centrum for kulturkredsen og genstanden for opmærksomheden i de politiske henseender og rettede politikernes eller de professionelle politikeres fokus mod at få assistance fra den fremmede samt at sætte sin lid til denne. I kraft heraf begyndte de fleste sammenslutninger – ubevidst – at forsøge at få assistance fra de fremmede. Dermed opstod der i landene nogle, der går ind for at søge assistance fra de fremmede stater uden at være bevidste om, at enhver assistance fra en fremmed, promovring af og at sætte sin lid til en fremmed – hvad end hans nationalitet måtte være – betragtes som en fremmed forgiftning og et forræderi mod *ummah*, selv i en god hensigt. De er blevet ubevidste om, at forbindelse af vores sag til andre end os selv betragtes som politisk selvmord. Af denne grund vil der umuligt være nogen succes med etablering af nogen sammenslutning, hvis tanke blev forgiftet med at sætte sin lid til den fremmede eller at promovere herfor.

Kolonialismen forgiftede ligeledes samfundet med patriotismen, nationalismen og socialismen, ligesom den forgiftede det med den snævre

regionalisme, som den gjorde til akser for det foreliggende arbejde. Den forgiftede ligeledes samfundet med umuligheden af etablering af den islamiske stat, samt umuligheden af de islamiske landes enhed under tilstedeværelsen af de civilisatoriske, racemæssige og sproglige forskelle, skønt de alle sammen konstituerer én *ummah*, der er forbundet af den islamiske '*aqidah*', hvorfra dens system udspringer. Kolonialismen forgiftede samfundet yderligere med de fordrejede politiske idéer, såsom deres udsagn: "Tag og afkræv", "Folket er kilden til myndighederne", "Suveræniteten tilhører folket" m.m. Og den forgiftede samfundet med de fejlagtige idéer, såsom deres udsagn: "Religionen tilhører Gud, og hjemlandet alle", "Håb og lidelser forener os", "Hjemlandet står over alle", "Ærekær hjemland" og lign. Ligeledes forgiftede kolonialismen samfundet med de regressive, realistiske meninger, såsom deres udsagn: "Vi tager vores system ud fra vores realitet", "Tilfredshed med status quo", "Vi bør være realister" og lign.

Som følge af denne forgiftning etableredes samfundet i de islamiske lande, herunder de arabiske, på en tilstand, der ikke fører til opståen af en korrekt sammenslutning. Det var derfor ikke underligt, at de nominelt partimæssige sammenslutninger alle mislykkedes, fordi de ikke var etablerede på grundlag af en dyb tanke, der fører til en nøje organisering og en tillidsfuld forberedelse, men blev etablerede på intet grundlag.

Heraf var det naturligt, at de partier, som etableredes i den islamiske verden, særligt i den arabiske verden, var fragmenterede partier, fordi de ikke var etablerede på en ideologi. Ud fra iagttagelsen af disse kan man se, at de blev etablerede på basis af ekstraordinære anledninger, forårsaget af vilkår, der nødvendiggjorde etablering af partimæssige sammenslutninger. Derefter ophørte disse vilkår, hvormed disse partier ophørte med at eksistere, eller blev svage og opløste. Eller at de blev etablerede på basis af venskaber mellem personer, hvoriblandt disse venskaber skabte harmoni, hvorfor de sammensluttede sig på basis heraf, således at deres sammenslutning endte med deres rotation omkring sig selv. Eller på basis af egoistiske, midlertidige interesser, eller noget andet. I kraft heraf var der intet ideologisk partimæssigt bånd imellem de personer, der sluttede sig sammen på disse grundlag, under disse atmosfærer og i disse samfund. Derfor var tilstedeværelsen af disse partier ikke alene nytteløs, men skadelig for *ummah*. Udover at deres eksistens i samfundet forhindrer tilstedeværelsen af det korrekte partimæssige væsen, eller forsinker dets opståen, så planter de håbløshed i folkemassernes sjæle, fylder offentlighedens hjerter med sortsyn og skepsis og vækker mistro over for enhver partimæssig bevægelse, selv hvis den er korrekt. Ydermere sår disse partier personlige stridigheder og familiemæssige nag mellem folk, samt lærer dem, gennem deres fremgangsmåder, at være tvivlrådige og at rotere efter

gavn. Med andre ord fordærver de folkemassernes rene natur og øger tyngden af byrden på de korrekte partimæssige sammenslutninger, der uundgåeligt kommer til at udspringe fra folkemassernes inderste.

Sideløbende med de islamiske, nationalistiske og patriotiske bevægelser etableredes der kommunistiske bevægelser baserede på grundlag af materialismen. Disse bevægelser var tilknyttede den kommunistiske bevægelse i Rusland og blev dirigeret heraf. Deres metode bestod i sabotage og ødelæggelse. Udover oprettelsen af kommunismen i landene bestod deres formål af forstyrrelse mod den vestlige kolonialisme til fordel for østblokken, hvor førerne af disse bevægelser handlede i deres egenskab af agenter for østblokken. Disse bevægelser viste ikke imødekommenhed over for *ummah* og gjorde ingen virkning. Disse bevægelses fiasko var naturlig, da de står i strid med menneskets natur samt strider imod Islams *'aqidah*. Disse har sat patriotismen i tjeneste for deres hensigter. Tilmed udgjorde de en yderligere komplikation, lagt oveni de komplikationer, som samfundet led under.

Der etableredes også andre sammenslutninger på grundlag af foreninger. Lokale og regionale foreninger, der tilsigtede velgørende formål, blev etablerede i landene. De oprettede skoler, hospitaler og vandrersherberger og hjalp til i godgørende og velgørende aktiviteter. Disse foreninger var domineret af et sekterisk præg. Kolonialismen fremmede disse foreninger, indtil deres velgørende aktiviteter blev øjensynlige for folk. De fleste af disse var kulturelle og velgørende foreninger, og der forekom sjældent politiske foreninger heriblandt.

Når man ser nøje på resultaterne af disse foreninger, kan man se, at de ikke bar nogen frugter, der gavner *ummah* eller hjælper til oprejsning. Deres skade var skjult, således at den ikke fremgår, undtagen for den nøje iagttager, trods det at deres tilstedeværelse i sig selv, er til stor skade, uanset den delvise gavn. Dette skyldes, at fornemmelserne for oprejsning, godhedssentimentaliteten samt den naturlige tilbøjelighed til sammenslutning findes i hele den islamiske *ummah* i kraft af tilstedeværelsen af nogle islamiske tanker, og i kraft af dens implementering af nogle *shari'ah*-love, og i kraft af de grundfæstede islamiske følelser heri grundet Islams påvirkning. Dette er fordi, at Islams ånd er en kollektiv ånd. Følgelig, hvis den islamiske *ummah* bliver overladt til eget anliggende, vil denne fornemmelse - logisk - forvandle sig til tanke, og denne tanke vil frembringe en handling, der oprejser *ummah*. Men tilstedeværelsen af foreningerne stod i vejen for dette, fordi de udgjorde en afreagering af denne opflammende sentimentalitet og et afløb for denne fornemmelse gennem denne del af aktivitet, hvilken er foreningsdelen. Foreningsmedlemmet ville se, at han byggede en skole, stiftede et hospital eller bidrog til nogle godgørende

aktiviteter, hvorfor han ville føle sig i ro og i tryghed og nøjes med denne aktivitet. Det modsatte ville være, hvis denne forening ikke blev oprettet, da den kollektive ånd ville drive ham til den korrekte sammenslutning, hvilken er den partimæssige sammenslutning, der opretter den korrekte oprejsning.

Parallelt med de kulturelle og velgørende foreninger etableredes der moralske foreninger, der på basis af moral skulle arbejde for oprejsning af *ummah* gennem prædiken og vejledning samt foredrag og tidsskrifter, ud fra den betragtning at moral er grundlaget for oprejsningen. I disse foreninger blev der ydet kræfter og midler, men de havde ingen betydningsfulde resultater. De ventilerede *ummahs* sentimentalitet med disse kedsommelige, gentagne og trivielle taler. Etableringen af disse foreninger var baseret på den fordrejede forståelse af Allahs (swt) tale til Sendebudet (saaws):

“Og du er på høj moral” (OQM. Al-Qalam 68: 4)

Det er til trods for, at dette er en beskrivelse af Sendebudets person og ikke samfundet. Det var også baseret på den fordrejede forståelse af Sendebudets (saaws) tale:

.« »

“Allah har visselig sendt mig for at fuldføre moralens ædle kvaliteter”.
Og hans (saaws) udtalelse:

.« »

“Jeg er visselig blevet sendt for at fuldføre moralens ædle kvaliteter”.
Det er til trods for, at disse to *abadith* og lignende angår individets karakterer, ikke fællesskabet. Deres etablering var ligeledes baseret på digterens fejlagtige tale, hvori han siger:

Nationer er moralen, såfremt den er til stede.
Når deres moral bortkommer, bortkommer de også.

Det er til trods for, at nationerne ikke består ved moral, men ved de verdensanskuelser, som de bekender sig til og de idéer, som de bærer på, samt ved de systemer, som de implementerer. Etableringen af disse foreninger var ligeledes baseret på den fordrejede forståelse af mening af samfundet, som

noget bestående af individer, hvorimod samfundet er en helhed bestående af dele, som er: Mennesket, tanker, følelser og systemer. Samfundets fordærv hidrører fra tankernes, følelserne og systemernes fordærv, ikke fra menneskets fordærv. Og reformeringen af samfundet sker udelukkende ved at reformere dets tanker, følelser og systemer.

Deres etablering var ligeledes baseret på det, som lå rodfæstet i sindene hos mange reformatorer og morallærde om, at fællesskabet ødelægges af individet, og at individet opbygges og ødelægges af sin moral. Således vil den anstændige moral gøre individet stærkt, retlinet, effektivt, produktivt og aktivt for godhed, retskaffenhed og reformation. Den forkastelige moral gør derimod individet svagt, slapt, nytteløst, til intet godt, hvis eneste bekymring i livet er, at opfylde sine begær og tilfredsstille sin egoisme. Af denne grund mente de, at reformering af fællesskabet udelukkende forekommer via reformering af individet. De ønskede derfor samfundsreform gennem den moralske metode og tyede til moral som middel til oprejsning af *ummah*.

På trods af at alle de reformistiske bevægelser, som etableredes på basis af moralprincippet, mislykkedes, så er folk stadig overbeviste om, at dette princip er grundlaget for reformationen, og de etablerede de reformistiske foreninger på dette grundlag. Virkeligheden er dog den, at midlerne til reformering af fællesskabet er anderledes end midlerne til reformering af individet, skønt individet er en del af fællesskabet. Dette skyldes, at fællesskabets fordærv stammer fra fordærvelsen af dets kollektive følelser og fordærvelsen af dets intellektuelle og spirituelle atmosfærer, og stammer også fra tilstedeværelsen af de fordrejede opfattelser iblandt fællesskabet. Med andre ord stammer det fra fordærvelsen af den almene skik. Reformering af fællesskabet vil ikke kunne forekomme, undtagen gennem frembringelsen af den retskafne almene skik. Sagt på en anden måde, den vil ikke forekomme, undtagen gennem reformering af fællesskabets følelser og frembringelsen af de korrekte åndelige atmosfærer og de intellektuelle atmosfærer, der er forbundet med det åndelige aspekt, samt implementering af systemet fra statens side. Dette vil ikke kunne lade sig gøre, undtagen gennem frembringelsen af de islamiske atmosfærer, og opfattelserne om tingene må nødvendigvis korrigeres hos alle mennesker. Dermed reformeres fællesskabet og reformeres individet. Dette kan ikke lade sig gøre gennem sammenslutning på basis af foreningen, og heller ikke ved at gøre moral samt prædiken og vejledning til grundlag for sammenslutning.

Heraf mislykkedes alle sammenslutningerne på basis af foreninger i at frembringe en oprejsning eller reform, på samme måde som det mislykkedes for alle sammenslutningerne på basis af den partimæssige navngivning, der ikke blev bygget på en specifik ideologi og ikke havde nogen forudgående

forståelse og ikke lod sit bånd være baseret på en korrekt samling mellem individerne.

Imidlertid var fiaskoen for alle disse sammenslutninger også givet på baggrund af deres individer. Det skyldes, at ud over deres etablering på andet end et korrekt sammenslutningsgrundlag grundet manglen på idéen og metoden og den fejlagtige metode i sammenslutning, så havde de ikke etableret deres sammenslutninger på grundlag af individets egen egnethed, men etablerede disse på grundlag af dets status i samfundet, samt potentialet for den snarlige nytte af hans tilstedeværelse i partiet eller foreningen.

Følgelig ville medlemmet blive valgt på grundlag af, at han var velanset blandt sit folk, velhavende iblandt sit fællesskab, advokat, læge eller i besiddelse af status og indflydelse, uagtet om han var egnet eller ej til denne sammenslutning, som han blev valgt til. Derfor var disse sammenslutninger domineret af fragmentation iblandt deres medlemmer, ligesom de var domineret af klassesdelingsaspektet. Parti- eller foreningsmedlemmer har inderst en skjult følelse af, at de er distingveret i forhold til den øvrige befolkning, ikke blot pga. deres midler og prestige, men som værende medlemmer i partiet eller foreningen. Af denne grund vil der ikke foregå nogen vekselvirkning eller tilnærmelse mellem dem og folket. Dermed føjer tilstedeværelsen af foreningen eller partiet spot til skade og udgør en ny komplikation tilføjet til komplikationerne, som dette samfund lider under.

Således kan vi efter studiet, gennemtænkning og deduktion godt sige, at der i samtlige islamiske lande i løbet af det forrige århundrede ikke opstod nogen korrekt sammenslutning, der fører til en oprejsning. Alle de sammenslutninger, der har fundet sted, mislykkedes grundet deres etablering på et fejlagtigt grundlag, selvom *ummah* ikke oprejses, undtagen ved sammenslutning. Hvad er så den korrekte sammenslutning, der forårsager *ummahs* oprejsning? Det er netop, hvad vi har brug for opklaring af.

Den korrekte sammenslutning, hvorved *ummah* oprejses sig, må ikke være på grundlag af forening, hvis foreningsmæssige vedtægter afgør, at den foretager aktiviteter og udtalelser, eller aktiviteter alene eller udtalelser alene. Denne type sammenslutning må ikke ansøres tilskyndes i den *ummah*, som ønsker oprejsning. Den korrekte sammenslutning må heller ikke være på grundlag af de uideologiske partier såsom de, der blev etablerede i den islamiske verden fra den første Verdenskrig indtil nu.

Den korrekte sammenslutning er derimod den, der etableres på et islamisk, ideologisk partimæssigt grundlag, hvor idéen er sjælen i partiets krop, dets frø

og dets livshemmelighed. Og hvor partiets første celle er et menneske, hvori en idé og en metode af samme art legemliggøres. Således at han bliver et menneske, der er af samme art som idéen i sin renhed og klarhed og er ligesom metoden i sin tydelighed og retlinethed. Når disse tre ting: den dybe idé, den klare metode og det rene menneske, har eksisteret, vil den første celle eksistere. Derefter vil denne celle ikke være længe om at forplante sig i celler, der udgør partiets første kreds (partiets ledelse). Når den første kreds (halqah) er blevet til, så er den partimæssige sammenslutning groet, fordi denne kreds ikke er længe om at forvandle sig til en sammenslutning. Da vil denne sammenslutning have brug for et partimæssigt bånd, der samler imellem personerne, som bekender sig til idéen og metoden. Dette partimæssige bånd er *'aqidah'en*, hvorfra partiets filosofi udspringer, samt den *thaaqafah*, hvis opfattelser partiet kendetegnes ved. Og da vil den partimæssige sammenslutning være dannet og være gået fremad på livets slagmark. Derpå vil de varme og kolde atmosfærer skiftes om denne, og de stormfulde og bløde vinde vil blæse herpå, og de klare og overskyede atmosfærer vil veksles herom. Hvis den viser standhaftighed over for disse faktorer, bliver dens idé krystalliseret og dens metode klargjort, og så har den forberedt sine personer, styrket sit bånd og formået at tage det første praktiske skridt i *da'wah* og arbejde fra en partimæssig sammenslutning til et komplet ideologisk parti, der arbejder for den korrekte oprejsning. Dette er den korrekte sammenslutning, hvis frø er idéen, da den er livets basis.

Med hensyn til, hvorledes denne ideologiske partimæssige sammenslutning naturligt opstår i den *ummah*, som ønsker at oprejse sig, så får du opklaringen i det følgende:

Ummah er én uadskillig krop, og i sin helheds dannelse er den som mennesket. Ligesom når mennesket lider af en alvorlig sygdom, på grund af hvilken han står på randen af døden, hvorefter livskraften strømmer i ham, så ville den strømme heri som en helhed. Ligeledes betragtes den forfaldende *ummah* som værende syg. Og når livskraften strømmer i denne, så vil den strømme i hele *ummah* i sin egenskab af ét menneskeligt fællesskab, ud fra den betragtning at den er en helhed. Livet for *ummah* er idéen, der ledsages af en metode af samme art for at blive implementeret derved, hvor summen af dem begge konstituerer, hvad der kaldes ideologien.

Blot eksistensen af ideologien i *ummah* er ikke tilstrækkelig for at få livet heri til at genopstå. Det, der gør *ummah* levende, er derimod dens retledning til ideologien samt iværksættelsen heraf i sit liv. Ideologien kunne da være eksisterende hos *ummah* i dens legislative, kulturelle og historiske arv, men *ummah* er uopmærksom på ideologien, eller er uopmærksom på dens idé, eller

dens metode, eller er uopmærksom på at binde dem sammen. I så fald vil blot tilstedeværelsen af idéen og metoden ikke føre til oprejsning.

Normalt strømmer livskraften i *ummah*, når der i samfundet forekommer voldsomme rystelser, af hvilke en fælles fornemmelse frembringes. Denne kollektive fornemmelse fører til en intellektuel proces, der frembringer sager som følge af undersøgelsen i årsagerne og virkningerne af denne rystelse samt de nærliggende og fjernliggende midler, der redder fra denne.

Skønt denne fornemmelse er ens og fælles i fællesskabet iblandt dets individer, er den imidlertid af forskellige andele iblandt folk, alt efter den grad Allah har forberedt dem til, gennem det, som Han (swt) har skænket dem af eksklusive tendenser. Derfor vil fællesskabets retledning til idéen forblive potentiel heri, indtil dens påvirkning samler sig og følgelig koncentrerer sig i dem, der har opnået en højere grad af fornemmelse, hvorefter den vækker dem, inspirerer dem og genskaber bevægelsen i dem, hvorfor livets symptomer først fremtræder i dem.

Fællesskabets fornemmelser gør indtryk på disse, som har opnået en højere grad af fornemmelse, og idéen fæstner sig hos dem, hvorfor de bevæger sig ud fra bevidsthed og erkendelse. Disse udgør *ummah's* øjne og den bevidste mængde i denne.

Imidlertid vil denne bevidste mængde være foruroliget og betænkelig. Den anskuer adskillige stier og er betænkelig ved, hvilken vej den skal følge. Men denne bevidsthedsbevægelse er af forskellige andele i denne kollektive mængde. Derfor vil sanselogikken hos nogle heriblandt være stærkere end hos andre. Ud af denne bevidste mængde vil der rejse sig en særpræget gruppe, som efter studie og dyb undersøgelse vælger en af vejene og anskuer formålet, som vejen fører til, ligesom den anskuer vejens klarhed, følger denne og går fremad mod sit formål. Dermed bliver gruppen retledt til ideologien i sin idé og metode samt bekender sig til den som en rodfæstet '*aqidah*', hvormed ideologien legemliggøres i gruppen og bliver en '*aqidah*' herfor. Denne '*aqidah*' konstituerer sammen med partiets '*thaqafah*' båndet imellem personerne af denne gruppe.

Når ideologien legemliggøres i personerne, vil den ikke udholde at forblive indespærret, men leder dem visselig til at kalde til den. Således vil deres handlinger tilpasse sig efter ideologien, følge efter dens metode og overholde dens grænser. Endvidere vil deres eksistens være for ideologiens skyld, for at bære '*da'nab*' hertil samt udføre dens forpligtelser. Denne '*da'nab*' tilsigter menneskenes bekendelse udelukkende til denne ideologi, og intet andet, og

tilsigter frembringelsen af den almene bevidsthed herom. Den første kreds forvandler sig til en sammenslutning, dernæst forvandler sammenslutningen sig til et ideologisk parti, som begynder at vokse naturligt i to retninger. Den ene er formering af sine celler gennem frembringelsen af andre celler, der bekender sig til ideologien ud fra en total bevidsthed og erkendelse. Den anden er frembringelsen af den almene bevidsthed om ideologien hos hele *ummah*. Ud af denne almene bevidsthed om ideologien dannes forening af tankerne, meningerne og *'aqidah*-anskuelserne hos *ummah* i en kollektiv form, hvis ikke enstemmigt. Dermed forenes *ummahs* mål, og dens *'aqidah* og livsanskuelse bliver forenet. Og hermed vil partiet udgøre en digel, der sammensmelter *ummah* og oprenser denne fra urenheder og fordærv, der medførte dens forfald eller affødtes hos den under dens forfald. Denne sammensmeltningssproces påtages af partiet i *ummah* og er det, der forårsager oprejsningen. Den er en vanskelig proces, som ingen kan klare, undtagen det parti, som lever med dens idé, gør sit liv afhængigt heraf og er bevidst om ethvert af sine skridt.

Det er således, at sansningen fører til tanke i partiet. Denne tanke skinner i *ummah* blandt adskillige tanker og bliver en af disse. I starten vil den være den svageste af disse, fordi den er af nyere fødsel, den nyeste i sin eksistens, har endnu ikke grundfæstet sig og der er ikke blevet frembragt atmosfærer for den. Men eftersom den er en tanke, der er et resultat af sanselogikken, dvs. en forståelse som følge af sansemæssig erkendelse, vil den frembringe den intellektuelle sansning, dvs. frembringe en klar sansning som resultat af den dybe tanke. Derfor vil tanken - i sin natur - oprense den, der præges heraf og gøre ham trofast, selv hvis han ønskede ikke at være trofast, vil han ikke kunne afstå fra det. Denne tanke bliver legemliggjort som *'aqidah* og *thaqafah* i den trofaste, hvorfor den fremkalder et utæmmeligt oprør i ham. Dette oprør vil ikke være andet end en eksplosion efter en forbrænding i følelsen og tanken, og vil udsprede opflamning, entusiasme og oprigtighed i *da'wah*, ligesom den - på samme tid - spreder logikken og tanken, samt udgør en ild, der brænder falskheden og et lys, der oplyser retskaffenhedens vej. Dermed kommer *da'wah* i sammenstød med de falske idéer, de vaklende verdensanskuelser og forældede traditioner, hvorfor disse forsøger at forsvare sig, men selv deres forsvar udgør en berøring med den nye ideologi, hvilket forøger dens styrke. Dette sammenstød fortsætter, indtil alle idéer, verdensanskuelser og metoder bryder sammen, og partiets ideologi forbliver alene i *ummah* som dens tanke og dens *'aqidah*.

Når partiet har forenet tankerne, *'aqidah*-anskuelserne og meningerne i *ummah*, ville det danne foreningen af *ummah* under et indsigtsfuldt øjesyn, samt

sammensmelte og oprense denne, hvormed den bliver én *ummah*. Derigennem skabes den korrekte enhed.

Dernæst kommer partiets andet stadie, hvilket er, at lede *ummah* til udførelsen af det omvæltningsemæssige reformarbejde for oprejsning af *ummah*. Derefter bærer partiet sammen med *ummah* Islams budskab til de øvrige folkeslag og nationer for således, at den udfører sin pligt over for menneskeheden.

Denne partimæssige sammenslutning er en kollektiv bevægelse og kan umuligt være andet end en kollektiv bevægelse, idet den korrekte sammenslutning umuligt kan være en individuel bevægelse. Af denne grund er førerne af partiet i de islamiske lande nødt til at foretage en nøje eftersøgning af de kollektive bevægelser samt have en dybtgående forståelse af disse.

Forståelsen af de kollektive bevægelser, som havde påvirkningskraft i sin samtid, viser os, at de ikke opstår, når velstand er lettilgængelig, menneskets naturlige rettigheder er opfyldt og velfærd er til rådighed, og når den personlige kompetence er kriteriet for at beklæde de betydningsfulde opgaver. Denne forståelse af de kollektive bevægelser gør det lettere for os at veje enhver kollektiv bevægelse med dens rette vægt ved at studere miljøet, hvori bevægelsen levede eller lever og omstændighederne, der omgav eller omgiver denne, samt arbejdsomfanget af de skarpsindige individer i at bestyre dets arbejde og lempe dens opgave i forbindelse med tilintetgørelse af, hvad der hindrer dens succes eller blokerer dens gang.

Bevægelsens succes evalueres efter dens evne til at fremkalde en ånd af mishag i folk samt opfordre dem til at demonstrere deres mishag, hver gang der fra den regerende autoritet eller det etablerede regime forekommer noget nyt, som berører bevægelsens ideologi eller underlægger denne autoritetens interesser og begær.

Forståelsen af disse kollektive bevægelser nødvendiggør af os at studere livet i samfundet og få kendskab til *ummahs* forhold til regenterne, disse regenters forhold til *ummah* og grundlaget for hvert af begge forholdene, samt den totale realitet heraf ud fra Islams anskuelse, og ud fra de meninger, tanker og love, som den advokerer. Og at afveje samfundets tilstand og hvad disse meninger, tanker og love har undergået af forandring, udskiftning og *ijtihad* (udledning) samt realiteten af denne *ijtihad*, både i detaljer og fundamenter, og om den anerkendes eller underkendes af Islam. Forståelsen af disse kollektive bevægelser nødvendiggør ligeledes af os at studere *ummahs* psykiske tilstand, imens den bevidner disse islamiske meninger, tanker og love svinde i den

verden, hvori den lever, og som livssystemet og styresystemet etablerer for denne gennem sværd, bedrag og penge.

Forståelsen af disse nødvendiggør ligeledes af os at have kendskab til *ummahs* egen tendens generelt set og *ummahs* syn på disse systemer, der implementeres over den og som truer dens Islam med ophør samt kaster den selv i ulykkens og elendighedens afgrund. Dernæst at have kendskab til tendensen hos de intellektuelle i *ummah* og omfanget af deres imødekommelse over for det korrupte system, som implementeres over dem, og om det har vakt misfornøjelse i dem, samt have kendskab til omfanget af deres påvirkning af fristelse og trussel og omfanget af deres eftergivenhed efter denne fristelse og underkastelse til denne trussel.

Dernæst kommer den partimæssige sammenslutnings kendskab til sig selv, samt forvisning om, at den nyder sensitiv sansning, dyb tanke og pure trofasthed. Og at de foranstaltninger, der opstår i samfundet, ikke svækkede dens *iman* på Islam og dens lovgivninger og at alt, hvad der forekommer af fristelser, trusler og terror, bevillinger og prøvelser absolut ikke har påvirket denne. Derefter kommer forvisningen om, at denne sammenslutning værner totalt om sine egne værdier, og at dens *iman*-zone er i sikkerhed, samt at dens mætning af de dybe islamiske tanker, dens adoption af almene interesser og dens ansvarsfølelse alle sammen er fuldkomne, sådan at den sætter ideologien i en befæstet borg, hvad den end påføres af undertrykkelse, uretfærdighed, trængsel eller terror. Herefter kommer forvisningen om, at denne gruppe har konsolideret sin beslutsomhed med henblik på at påtage sig ansvaret samtidig med sin vurdering af alle konsekvenser og sin forberedelse på at udholde disse.

Denne historiske og realistiske undersøgelse af de kollektive bevægelser vejleder til virkeligheden af det ideologiske partis færden ud fra betragtning af denne som en kollektiv bevægelse samt til at sikre dens totale opfyldelse af sine forudsætninger, og at den går fremad på sin naturlige vej. Således at når der heri observeres en afvigelse, eller der blev observeret, at studierne havde nødvendiggjort modifikation i apparatet, fleksibilitet i sin gang eller hårdhed i kamp, må der efterfølges de fremgangsmåder, der garanterer partiets udførelse af sit budskab om oprejsning af *ummah* og om at gøre denne til bærer af dette budskab til samtlige folkeslag og nationer.

Sammenslutning af partiet på korrekt vis forløber på følgende måde:

1. Retledning til ideologien af en person med fremragende tanke og fornemmelse, hvor vedkommende vekselvirker med ideologien, indtil den

krystalliseres i ham og bliver klar for ham. Da vil den første celle reelt eksistere. Denne celle vil ikke være længe om at formere sig langsomt, således at der eksisterer andre personer, som danner celler og kontakter hinanden fuldstændigt gennem ideologien. Ud af dem dannes den første kreds for den partimæssige sammenslutning (partiets ledelse). Ideologien må nødvendigvis være alene om at udgøre aksen for sammenslutning mellem disse personer, og intet andet. Den skal ligeledes alene udgøre kraften, der tiltrækker dem omkring sig.

2. Denne første kreds vil - normalt - være få i antal og i begyndelsen langsom i bevægelse. Dette er fordi, at skønt den udtrykker fornemmelsen af samfundet, som den lever i, vil dens udtryk ske ved begreber og betydninger, der adskiller sig fra, hvad samfundet har vænnet sig til at høre af begreber og betydninger. Og den vil have nye opfattelser, der adskiller sig fra samfundets fremherskende opfattelser, selv om de udtrykker dets fornemmelser. Derfor vil denne kreds være som om den er fremmed for samfundet. I starten er der ikke nogen blandt folk, der bliver tiltrukket af den, undtagen den person hos hvem fornemmelsen er stærk til sådan en grad, at den i ham frembringer tiltræknings tendensen til magneten af ideologien, som er legemliggjort i den første kreds.

3. Den første kreds' (Ledelsens) tænkning vil - normalt - være dyb, og dens metode i oprejsning er radikal, dvs. den starter fra rødderne. Derfor hæver denne kreds sig fra den elendige realitet, ifølge hvilken *ummah* lever, og svæver op i de høje atmosfærer samt skuer den realitet, som den ønsker at overføre *ummah* til at leve på grundlag af. Det vil sige den skuer det nye liv, som den ønsker at overføre *ummah* til. Ligeledes skuer den vejen, som den følger for at ændre denne realitet. Derfor skuer den, hvad der er bag muren, hvorimod det meste af samfundet, som den lever i, skuer det foranliggende. Og i kraft af, at samfundet er fastgroet i den elendige realitet, det befinder sig i, er svævningen uladsiggør for det, hvorfor det har det vanskeligt ved på korrekt vis at erkende ændring af realiteten. Dette er fordi, at tanken hos det forfaldne samfund er primitiv, og det henter alle sine forestillinger fra sin realitet, hvorefter det fører analogi af tingene hertil gennem en fordrejet, generaliseret analogislutning samt tilpasser sig herefter. Derfor lader samfundet sine interesser rotere efter denne realitet.

Hvad angår den partimæssige kreds, så vil den i sin tanke have passeret den primitive fase og være gået fremad på fuldkommengørelsens vej. Den gør realiteten til genstand for tænkningen for at ændre denne ifølge ideologien, ikke som kilde til tænkning ved at lade ideologien rotere efter realiteten. Derfor forsøger den at ændre realiteten, udforme den og underkaste den sin

vilje for derved at få den til at rotere efter ideologien, som den bekender sig til, ikke for at lade ideologien rotere efter realiteten. Af denne grund vil der imellem samfundet og partiets første kreds være divergens i forståelsen af livsanskuelsen, som kræver tilnærmelse.

4. Den første partimæssige kreds' (ledelsens) tanke støtter sig til et fast princip, hvilket er, at tanken nødvendigvis skal være knyttet til handling, samt at tanken og handlingen nødvendigvis skal være for et specifikt formål, som de begge tilsigter. Som følge af ideologiens legemliggørelse i den første partimæssige kreds og som resultat af, at tanken støtter sig til et princip, vil der hos denne derfor eksistere en fast *iman*-atmosfære, som vil bistå med underkastelsen af realiteten og ændring af denne. Dette er fordi, at denne tanke ikke former sig efter formen af det, som den passerer, men former derimod det, som den passerer med sin egen form. Dette er til forskel fra det forfaldne samfund, hvis tanke intet princip har, da det som helhed ikke kender formålet, som det tænker og arbejder for, og for dets individer vil formålet være egoistisk og foreliggende. Det vil derfor ikke have en *iman*-atmosfære, hvorfor det nødsages til at formes selv efter sine omgivelser, ikke forme omgivelserne efter sin form. Heraf forekommer der i første omgang modstrid mellem partiets første kreds og samfundet, som den lever i.

5. Eftersom det er den første partimæssige kreds' (ledelsens) pligt at frembringe *iman*-atmosfæren, der pålægger en bestemt tænkemåde, så er den pålagt at foretage hensigtsmæssige tiltag for at lade sig vokse hurtigt og oprense sin atmosfære totalt, for således at den bygger sin partimæssige krop på sund vis og med høj hastighed, samt for at forvandle sig – gennem en hurtig udvikling – fra en partimæssig kreds til en partimæssig sammenslutning, og dernæst til et fuldkomment parti, der trænger sig på i samfundet, så at det bliver påvirkningsfuldt i samfundet og ikke påvirkes heraf.

6. Disse hensigtsmæssige tiltag dannes gennem det bevidste studie af samfund, personer og atmosfærer, samt ved agtpågivende observation rettet imod at et fordærvet element sniger sig ind i partiets entitet og mod at der forekommer fejl i sammensætning af en af partiets institutioner, ifølge hvilke sammenslutningen bliver til, så at den ikke afleder partiet hen imod en anden retning end dens korrekte retning, og så at partiet ikke bliver adsplittet.

7. Den grundfæstede, rodfæstede '*aqidah*' og den modne partimæssige '*thaqafah*' skal udgøre båndet mellem partiets medlemmer samt udgøre loven, som styrer partifællesskabet, og det er ikke den administrative lov, som er nedskrevet på papir. Metoden for styrkelsen af denne '*aqidah*' og '*thaqafah*' er studiet og tanken, for at intellektet bliver dannet på en specifik måde, og for at tanken, der er

forbundet med følelsen, bliver frembragt. Endvidere skal *iman*-atmosfæren nødvendigvis vedblive med at herske kollektivt over partiet, så at samlingspunktet for partiet består af to ting: Hjertet og intellektet. Derfor skal man nødvendigvis have *iman* på ideologien, for at hjertet begynder som samlingspunkt imellem partiets individer. Dernæst kommer det dybe studie af ideologien og indlæringen, memoreringen samt forståelsen heraf, for at det andet bånd bliver dannet, nemlig intellektet. Dermed bliver partiet beredt på korrekt vis, og dets bånd vil være så kompakt, således at det gør partiet i stand til at være urokkeligt over for alle rystelser.

8. Partiledelsen (Partiets første kreds) ligner den mekaniske motor på den ene side og adskiller sig fra den på den anden side. Den side, hvor partiledelsen ligner den, er som følger:

Den mekaniske motor, som fx gasgeneratoren, har en varmeenergi, som fremkaldes af gnisten og benzinen i den motoriske bevægelse. Denne varmeenergi genererer tryk i luften. Og dette tryk skubber stemplet og er drivkraften, som påtvinger de øvrige dele sin bevægelse, hvormed maskinen starter. Følgelig udgør tilstedeværelsen af gnisten, benzinen og den motoriske bevægelse fundamentet, da motoren gennem sin fremstilling af varmeenergien genererer tryk, og dette tryk påtvinger de øvrige dele sin bevægelse og starter motoren. Når motorens bevægelse standser, vil alle delene standse. Derfor skal gnisten, benzinen og den motoriske bevægelse nødvendigvis være til stede, for at motoren starter og starter hele maskinen. Ligeledes er det med partiets ledelse (partiets første kreds), hvor idéen heri står i gnistens stilling, og fornemmelsen hos de bevidste personer i ledelsen står i benzinen position, og hvor mennesket, hvis fornemmelse påvirkes af idéen, er den motoriske bevægelse. Følgelig, når idéen kommer i kontakt med fornemmelsen i mennesket, vil den frembringe varmeenergien, hvormed den driver ledelsen i bevægelse. Denne ledelsesbevægelse påtvinges de øvrige partidele, heriblandt individer, kredse, lokalkomiteer m.m., hvorfor de alle påvirkes af dens varme, bevæger sig samt fungerer alle som maskinen fungerer. Her begynder partiets færd i bevægelse, hvor det optager en vækstfase i sin dannelse.

Følgelig skal varmeenergien nødvendigvis emittere fra ledelsen til de øvrige partidele, for at disse fungerer, ligesom motorens bevægelse er nødvendig for at maskinen fungerer. Dette er lighedssiden mellem den mekaniske motor og partiets ledelse. Partiets ledere skal derfor være opmærksomme på dette aspekt og vedligeholde deres kontakter og bevægelser i forhold til de øvrige partidele, så ledelsens varme påvirker alle. Hvis de så tager kontakt flere gange og synes, at de øvrige medlemmer og komitéer ikke bevæger sig, med mindre de selv bevæger disse, så skal de ikke fortvivle. De skal vide, at dette er naturligt, fordi

maskinen ikke starter, med mindre motoren starter og varmen emitterer herfra.

Imidlertid vil ledelsens (partiets første kreds') bevægelse ikke være påvirkningsfuld ved at påtvinge partiet bevægelse, ligesom motoren påtvinger de øvrige dele i den mekaniske motor sin bevægelse. Ledelsens bevægelse vil dog kun være således i begyndelsen, men efter partiets fremgang, vil det ikke være således. På denne side adskiller ledelsen (partiets første kreds) sig fra den mekaniske motor, idet den mekaniske motor altid vedbliver med at være drivkraften til maskinen, hvorimod ledelsen er en social motor og ikke en mekanisk motor, og partiets medlemmer, kredse og lokalkomiteer er af menneskeslægten, ikke af jern; disse har liv i sig og påvirkes af ledelsens varme, dvs. påvirkes af ideologiens varme, som er legemliggjort i ledelsen (partiets første kreds). Efter at have forståelse for idéen og kontakt med varmen fra den partimæssige ledelse, vil de derfor blive en del af motoren. Da vil blot ledelsens bevægelse, som følge af varmeenergien, emitte bevægelse i hele partiet på en naturlig måde. Dette skyldes, at eftersom den er en social motor, vil den være en intellektuel helhed udspredd i hele partiet. Da vil ledelsen ikke forblive alene som den, der bærer den motoriske bevægelse, men – med sin vækst og fuldførelsen af partiets dannelse – vil hele partiet være bærende på den motoriske bevægelse. Følgelig vil partiets fremgang ikke have behov for ledelsens bevægelse og heller ikke for emissionen af dens varme. Ideologien vil derimod strømme i partiets medlemmer, og partiets kredse og lokalkomiteer vil fungere automatisk uden behov for ledelsens bevægelse. Dette er fordi, at varmen fra enhver del vil emitte fra sig selv og fra den intellektuelle helhed, der er udspredd i partiet og som er i en naturlig kontakt med disse dele.

9. Partiet vil gå fremad i tre stadier, indtil det påbegynder implementering af sin ideologi i sit samfund:

Først: Studie- og indlæringsstadiet for at frembringe den partimæssige *thaqafah*.

Andet: Stadiet af vekselvirkning med samfundet, som partiet lever i, så at ideologien bliver til en almen skik, der er frembragt af bevidsthed, og hele fællesskabet betragter den som sin ideologi, således at den kollektivt forsværer denne. I dette stadie begynder kampen mellem *ummah* og dem, der står som hindring for implementeringen af ideologien, som kolonialismen og de den lægger foran sig af magthavende klasser, mørkemænd og de, som er besnærede af den fremmede *thaqafah*, idet *ummah* betragter ideologien som sin ideologi og partiet som sin leder.

Tredje: Stadiet af den totale overtagelse af styrets tøjler via *ummah*, med henblik på at styret antages som metode for implementering af ideologien over *ummah*. Fra dette stadie begynder den praktiske side i partiet på livets slagmark. Og den side, som er relateret til *da'nah* til ideologien, forbliver den oprindelige funktion for staten og partiet, fordi ideologien er budskabet, som *ummah* og staten bærer.

10. Hvad angår det første stadie, så er det grundlæggelsesstadiet, hvilket er betragtningen af alle *ummahs* individer som lige i at være blottet for nogen korrekt *thaqafah* og påbegyndelsen af at kultivere dem, der ønsker at være medlemmer i partiet med sin *thaqafah* samt betragtningen af hele samfundet som partiets skole. Således at partiet i korteste periode dimitterer den skare, der er i stand til tage kontakt med fællesskabet for at vekselvirke hermed.

KONTROL170407FA

Imidlertid bør man vide, at denne kultivering ikke er undervisning, og at den totalt adskiller sig fra skolen. Derfor skal denne *thaqafah* til kredsene fungere ud fra den betragtning, at ideologien er underviseren, og at den viden og *thaqafah*, som modtages, udelukkende er begrænset til ideologien samt det, der er nødvendigt for at trænge igennem livets slagmark og at den modtages for omgående at handle efter den på livets slagmark.

Af denne grund skal *thaqafah* nødvendigvis være praktisk, dvs. at den bliver modtaget for at handle efter den i livet. Endvidere må der nødvendigvis lægges en massiv hindring imellem sindet og det akademiske aspekt, så den partimæssige *thaqafah* ikke bevæger sig i retning mod den skolemæssige akademiske kultur.

11. Partiet er en sammenslutning, der er etableret på en idé og en metode, dvs. på en ideologi, hvis individer har *iman* på denne. Partiet fører tilsyn med samfundets tanke og fornemmelse for at dirigere dem i opadgående bevægelser, og det står som hindring mellem samfundet og tilbageslag i tanke og fornemmelse. Endvidere består partiet i kultiveringen af *ummah* og i at drive den mod livets globale slagmark. Partiet er derfor den sande kultivator, som skolerne ikke kan erstatte, uanset hvor talrige, mangfoldige og omfattende de måtte være.

Der er forskel mellem partiet og skolen, som bør erkendes. Denne forskel fremstår klart i flere punkter, heriblandt:

A) Uanset hvor korrekt skolens program måtte være, vil den ikke garantere oprejsning af *ummah*, uden at der findes et parti, der etableres i samfundet som kultivator herfor. Dette er fordi, at skolen i sin natur nødvendigvis vil være monoton, uanset hvor frigjort den er, da den etableres på en specifik form og antager en speciel karakter. Dermed mister den evnen til at omforme sig i takt med begivenhedernes omformning. Hvis skolen ønskedes at omforme sig, så ville omformningen heraf kræve en kompliceret proces og et bestemt tidsrum for at tilpasningen forekommer. Endvidere foregår tilrettelæggelsen af skolen på et fast grundlag, der ikke omformer sig.

B) Hvis partiet var etableret på et korrekt program, ville det indeholde følgende:

1. Vitalitet så det vokser.
2. Udvikling så det overgår fra den ene til den anden tilstand.
3. Bevægelse så det overgår til ethvert af samfundets sider og til enhver af landets dele.
4. Sansning så det sanser og føler alt, hvad der foregår i samfundet og påvirker det.

Tilrettelæggelsen af partiet foregår på grundlag af livets og følelsernes omformning, da der heri er konstant udvikling og permanent forandring. Partiet går ikke fremad på en monoton måde, fordi det går fremad i takt med livet og dets former for at udforme livet med sin *iman*-atmosfære samt ændre realiteten og tilpasse denne efter ideologien.

C) Skolen består i kultiveringen, dannelsen og undervisningen af individet i sin egenskab af et specifikt individ. Og skønt den er en lille gruppe, er den alligevel individuel ud fra en undervisningsmæssig side. Derfor er dens resultater individuelle, ikke kollektive. Hvis vi antager, at der i en by, hvis indbyggere er titusind, er skoler, der optager tusind elever, så ville disse skoler ikke kunne skabe nogen kollektiv oprejsning i denne by.

D) Partiet består i dannelsen og kultiveringen af fællesskabet i sin egenskab af et fællesskab, uanset dets individer. Partiet anskuer ikke disse individer, der er i fællesskabet, ud fra den betragtning, at de er specifikke individer, men anskuer dem derimod ud fra betragtningen, at de er fællesskabets dele. Partiet kultiverer dem kollektivt, så de egner sig som dele af fællesskabet, ikke for deres individualitet. Derfor er partiets resultater kollektive, ikke individuelle. Hvis vi antager, at der er et fællesskab i et land, hvis indbyggere tæller en million mennesker, og hvori der er et parti, hvis antal medlemmer er hundrede personer, så ville partiet i det pågældende land frembringe en oprejsning, som

skolen ikke evner, uanset hvor stor indsats den yder, hvor lang tid den bruger eller hvor mange elever den dimitterer.

E) Skolen består i forberedelsen af individet, så det påvirker fællesskabet, som det lever i. Individet kan ikke påvirke, undtagen delvist, fordi det besætter en følelsesmæssig del, der har en svag virkning på vækkelsen af tanken.

F) Partiet består i forberedelsen af fællesskabet, så det påvirker individet. Fællesskabet formår at påvirke totalt, fordi dens følelse er stærk, vækkende og er i stand til at vække tanken. Derfor vil dets virkning på individerne være stærk, og det vil genskabe oprejsning i disse med mindst indsats og på kortest tid, da det, som vækker tanken, er følelsen, og gennem deres vekselvirkning forekommer bevægelsen mod oprejsningen.

Forskellen imellem partiet og skolen opsummeres i tre punkter:

1. Skolen vil være monoton og ikke i stand til at omforme sig; imens partiet er udviklende og umonoton og er i stand til at omforme sig i livet, således at det udformer livet med sin *iman*-atmosfære.

2. Skolen kultiverer individet, så det påvirker fællesskabet, hvorfor dens resultater er individuelle; imens partiet kultiverer fællesskabet, så det påvirker individet, hvorfor dets resultater er kollektive.

3. Skolen forbereder den følelsesmæssige del i individet, så den påvirker fællesskabets følelser, men den formår ikke at påvirke dette og evner ikke at vække dets tanke; imens partiet forbereder den følelsesmæssige helhed i fællesskabet, så den påvirker individets følelser, hvorfor den formår at påvirke dem og er i stand til at vække deres tanker totalt.

12. I dette stadie skal der nødvendigvis være en konstant erkendelse af, at hele samfundet er partiets store skole, samtidig med den konstante erkendelse af den enorme forskel mellem skolen og partiet i forhold til dets *thaqafah*-mæssige kredse.

Hvad angår erkendelsen af, at samfundet i sin helhed er partiets skole, så skyldes det, at partiets funktion i denne periode er at genskabe de sandfærdige '*aqidab*-anskuelser og at frembringe de korrekte opfattelser. Dette er uladsiggørligt, undtagen via en kultiveringsmæssig proces, hvor partiets ideologi er læreren og dens *thaqafah* er materialet som undervises. Denne ideologi og denne *thaqafah* repræsenteres i dem, som ideologien er blevet legemliggjort i, da de er den direkte lærer i samfundet, og hvor

lokalkomitéerne og deres kredse konstituerer dens klasser, og hvor hele samfundet er skolen. Denne kultiveringsproces nødvendiggør af dem, der er medlemmer i partiet og adopterer dets opfattelser, et dybtgående studie, en korrekt forståelse, en repetition af partiets partimæssige *thaqafah* til enhver tid og en memorering af dets forfatning, dets vigtige love samt de almene principper, som det adopterer. Dette kræver en kultiveringsproces. Heraf bør man nødvendigvis være omhyggelig med denne side overfor enhver, der kommer ind i partiet, uanset om vedkommende var kultiveret med en universitets- eller grundskolekultur, eller har anlæg for kultivering. Enhver forsømmelse i denne *thaqafah* i forhold til et hvilket som helst individ gør, at dette individ forbliver uden for partiets sfære, selv hvis det har tilsluttet sig partiet. Og det ville muligvis have skade i det almene apparat til følge.

Endvidere skal der nødvendigvis lægges en massiv mur imellem arbejdet og partiet i dette stadie, inden der hos partiet findes de personer, som er kultiverede med den partimæssige kultur. Derfor var dette stadie et kulturelt stadie, og intet andet.

Hvad angår erkendelsen af, at der er en forskel mellem skolen og partiet i forhold til *thaqafah*, så er det fordi, at den partimæssige *thaqafah* ikke skal forvandle sig til en skolemæssig kultur, hvorved partiet mister sin effektivitet. Af denne grund skal der nødvendigvis lægges en massiv mur imellem den, der er tilknyttet partiet og den akademiske side i forhold til den partimæssige *thaqafah*. Det bør også bemærkes, at den partimæssige *thaqafah* er til for at ændre opfattelserne, at handle efter disse på livets slagmark og for at den intellektuelle ledelse bæres i *ummah'en*. Og det er ikke tilladt, at dens indehaver farer frem i den akademiske retning. Ifald vedkommende har et akademisk behov, så er stedet herfor skolen, ikke partiet. Ydermere er det farligt i forhold til *thaqafah* at fare frem mod den akademiske retning, fordi den berører arbejdssegenskaben og forsinker overførslen til det andet af partiets stadier.

13. Det andet stadie er stadiet af vekselvirkningen med *ummah*, og er det, som ledsages af kamp. Dette stadie betragtes som et nøje stadie, hvor succesen hermed er et bevis på partiets korrekte dannelse, og fiaskoen med det er et bevis på, at der er fejl i partiet, som skal afhjælpes. Dette stadie er bygget på stadiet før det. Succesen i det første stadie er derfor en grundlæggende forudsætning for succesen i det andet stadie. Imidlertid er blot den kulturelle succes i det første stadie ikke alene tilstrækkelig for succesen i det andet stadie. Den kulturelle succes må nødvendigvis være kendt hos folk, hvilket vil sige, at folk kender til, at der er en *da'wah* og ved om medlemmet, at han bærer *da'wah*. Ligeledes skal den kollektive ånd nødvendigvis være dannet under den kulturelle dannelse i kredsene og medlemmernes kontakt med samfundet,

hvori de lever, samt deres forsøg på at påvirke dette. Således at, når de overgår til det andet stadie, så vil det kollektive beredskab være til stede. Derfor vil det være nemt for dem at vekselvirke med *ummah*.

14. Partimedlemmet overgår ikke fra kulturfasen til vekselvirkningsfasen, undtagen efter at være modnet kulturelt; en sådan modenhed, der gør vedkommende til en islamisk personlighed, ved at hans psyke imødekommer hans mentalitet. Allahs Sendebud, fred være med ham, sagde:

.«

»

“Ingen af jer vil have iman, indtil hans begær er i overensstemmelse med det, jeg er kommet med”. Og at folk ved om medlemmet, at han bærer en islamisk *da'wah*, samt at de kollektive tilbøjeligheder er blevet styrket i og fremtrædende hos ham gennem hans tilstedeværelse i kredsene og kontakt med samfundet, således at isolationen er blevet rykket ud af ham. Dette er fordi isolation er en blanding af kujoneri og håbløshed, som nødvendigvis skal rykkes op fra individerne og samfundet.

15. Partiet overgår fra kulturfasen til vekselvirkningsfasen via en naturlig overgang, således at hvis det ønsker at gå over før tiden, så ville det ikke kunne. Dette skyldes, at startpunktet bliver fuldkommengjort i kulturfasen, idet *thaqafah* gør, at ideologien legemliggøres i personer og gør, at samfundet fornemmer *da'wah* med en klar fornemmelse. Så snart denne legemliggørelse af ideologien i personerne bliver fuldført, det vil sige, at den bliver indplantet i deres sjæle, samtidig med at fornemmelsen af ideologien i samfundet bliver fuldført, ville *da'wah* have passeret startpunktet og skal nødvendigvis overgå til udgangspunktet. For at partiet begynder at gå fremad i udgangspunktet, skal det nødvendigvis begynde at adressere *ummah*. Og for at partiet begynder at adressere *ummah*, skal det først begynde med at forsøge at adressere denne, således at hvis dette forsøg fra partiet lykkedes, vil det gå direkte over til adresseringen. Adresseringsforsøget sker bestemt ved den koncentrerede kultivering i kredsene, den kollektive kultivering på ethvert muligt sted, afsløringen af kolonialismens planer samt ved adopteringen af *ummahs* interesser. Hvis partiet kunne have succes i disse fire ting samtidigt, ville det gå over til adresseringen af *ummah* og overgå til udgangspunktet på en naturlig måde. Denne overgang for partiet til udgangspunktet er netop det, der overfører det naturligt fra det første stadie, hvilket er kulturfasen, til det andet stadie, hvilket er vekselvirkningsfasen, samt gør, at det påbegynder vekselvirkningen med *ummah* til rette tid på en naturlig måde.

16. Denne vekselvirkning med *ummah* er nødvendig for partiets succes med sin opgave. Dette er fordi, at uanset hvor talrige partiets medlemmer i *ummah* bliver, så vil de, når de ikke har vekselvirket med *ummah*, ikke formå at udføre et arbejde alene, hvad deres styrke end måtte være, med mindre *ummah* følges med dem. De vil heller ikke formå at føre *ummah* med sig til handling, og *ummah* vil ikke følges med dem, med mindre de vekselvirker med denne og får succes med denne vekselvirkning. Meningen med deres vekselvirkning med *ummah* er ikke, at de formår at samle folk omkring sig. Meningen med vekselvirkningen er derimod at få *ummah* til at forstå partiets ideologi, så den bliver dens egen ideologi. Dette er fordi, at ideologien – som er Islam – oprindeligt er til stede i *ummah*, idet *ummahs* fornemmelser forvandlede sig til tanke, der blev krystalliseret i den særprægede gruppe, som partiet består af. Og princippet for disse fornemmelser (som er tanken og handlingen for et formål) er det virkelige udtryk for ideologien. Derfor vil ideologien (dvs. islam) være *ummahs* indre fornemmelse, hvor partiet vil være det, der udtrykker denne fornemmelse. Hvis partiet var velartikuleret i udtrykket, klart i sproget og oprigtigt i tonen, så ville *ummah* hurtigt forstå ideologien og vekselvirke med partiet, og så ville *ummah* som helhed betragtes som værende partiet. Den særprægede gruppe bærer bevægelsens ledelse via den partimæssige sammenslutning. Den bevægelse, som *ummah* følger under partiets ledelse, hen mod det tredje stadie, som er implementeringen af ideologien på omvæltende vis via styret, som denne partimæssige sammenslutning overtager, ud fra den betragtning, at styret er den eneste metode for praktiseringen af idéen; det vil sige betragtet som en del af ideologien.

Imidlertid er der adskillige vanskeligheder, som står i vejen for denne vekselvirkning. Derfor bør man nødvendigvis have kendskab til dem og kende deres natur for at arbejde på at overvinde dem. Disse vanskeligheder er mange; de vigtigste heriblandt er følgende:

A) Ideologiens modsætning til systemet, som implementeres i samfundet.

Partiets ideologi er et nyt system for livet i forhold til det nuværende samfund. Og det strider imod systemet, som implementeres over dette samfund og som den magthavende klasse regerer folk med. Derfor vil den betragte denne ideologi som en trussel mod sig selv og sin entitet. Den vil uundgåeligt stå imod og bekriige den med forskellige midler: ved at drive propaganda imod den, forfølgelsen af *da'wah*-bærerne og anvendelsen af de materielle midler. Derfor bør ideologiens bærere – mens de arbejder for vekselvirkningen med *ummah* via kaldet til deres ideologi – beskytte sig mod skade med alt, hvad de formår, og modstå de vildledende propaganda gennem

forklaring af deres *da'wah* samt ved at udholde enhver vanskelighed i denne forbindelse.

B) Blandt vanskelighederne er der forskellighed i kulturen.

I samfundet vil der være forskellige kulturer, og i *ummah* vil der være forskelligartede idéer, men imidlertid har *ummah* én fornemmelse. Disse adskillige kulturer, især de kolonialistiske kulturer, vil være et omvendt udtryk for disse fornemmelser, hvor imens ideologiens kultur, det vil sige den islamiske *thaqafah*, vil være et sandfærdigt udtryk for *ummahs* fornemmelser. Imidlertid vil den kulturelle offentlige opinion i samfundet og det kulturelle pensum i skolerne og institutterne samt de øvrige kulturelle anstalter være underordnet den fremmede kultur. Ligeledes vil de øvrige politiske og kulturelle bevægelser være underordnet den fremmede kultur. Af denne grund skal partiet uundgåeligt via sin *thaqafah* indtræde i en fase af kamp mod de andre kulturer og andre idéer, indtil det korrekte udtryk for *ummahs* fornemmelser og følelser viser sig for *ummah*, så den følger med partiet. Heraf skal der i denne fase nødvendigvis være et sammenstød mellem partiet via dens *thaqafah* og tanke og de andre blandt de øvrige kulturer og idéer. Dette er et sammenstød imellem *ummahs* sønner og må derfor ikke tage form af en ufrugtbart argumentation. Partigruppen må derimod følge metoden: At tegne den rette linie overfor den krogede linie. De må absolut ikke indgå i en ufrugtbart argumentation, for at det ikke fører til egoismen, som blander og døver overfor sandheden. Partiets tanker skal derimod forklares, og usandheden i de andre idéer og falskheden i de andre kulturer samt, hvad deres resultater indebærer af farer, skal opklares. Da vil *ummah* gå væk fra disse og rette sig mod partiets *thaqafah* og tanke. Selv indehavere af disse kulturer og idéer vil også gå væk fra dem, efter at deres falskhed viser sig for dem, hvis de var blandt de uvildige, bevidste og oprigtige. Denne proces er imidlertid blandt de mest besværlige processer for partiet. Derfor vil frembringelsen af vekselvirkningen med *ummah* i det område, hvor den fremmede kultur er udbredt, være mere vanskelig end de områder, hvor denne kultur er mindre udbredt. Og tendensen til oprejsningen i de områder, hvor procentdelen af de kultiverede med den fremmede kultur er få, vil være større end i de områder, hvor denne procentdel er højere. Derfor bør partiet være bevidst om det fællesskab, som det arbejder for vekselvirkning med, så det følger den vej, der er passende hertil.

C) Blandt vanskelighederne er der tilstedeværelsen af realisterne i *ummah*.

Det er således, at der, som følge af den fremmede kultur og den fremmede forgiftning og som følge af uvidenheden, findes to grupper, der repræsenterer realismen i *ummah*.

Hvad den første gruppe angår, så er det den realistiske gruppe, som agiterer for realismen og for tilfredshed med status quo og underkastelsen hertil, som var det en uundgåelig sag. Det skyldes, at den tager realiteten til kilde for sin tænkning og tager løsninger til sine problemer fra denne. Måden, hvorpå man overvinder dens vanskelighed, er at forsøge at fordybe sig med denne i undersøgelse. Således for at den indser og erkender, at realiteten bør tages til genstand for tænkning for at ændre denne. Dermed vil det være muligt, at den fraviger sin tanke.

Hvad angår den anden realistiske gruppe, så er den gruppen af mørkemænd, som nægter at leve i lyset, fordi den har vænnet sig til livet i mørket, er blevet vant til banalitet og overfladiskhed, ramt af sygdommen af den fysiske og mentale dovenskab og er blevet rigid på det gamle, som den har fundet sine forfædre havde, blot fordi det er gammelt. Derfor er den virkelig realistisk, fordi den er af samme art som realiteten og er rigid tankemæssigt. Den kræver derfor yderligere anstrengelse. Måden, hvorpå man overvinder dens vanskelighed, er, at forsøge at kultivere denne og bestræbe sig på at korrigere dens opfattelser.

D) Og blandt vanskelighederne, som står i vejen for *da'wah*, er der folkets binding til deres interesser. Det er således, at mennesket bliver bundet til sine personlige interesser og sine daglige aktiviteter og på samme tid bliver bundet til ideologien. Det kan muligvis se ud som om, at disse interesser er i modstrid med *da'wah* til ideologien. Derfor vil mennesket forsøge at tilpasse disse hinanden. For at overvinde denne vanskelighed skal enhver, der bekender sig til ideologien, gøre *da'wah* og partiet til centrummet for den sfære, om hvilken vedkommendes personlige interesser roterer. Dermed er det ikke tilladt, at man beskæftiger sig med et arbejde, der strider imod *da'wah* og heller ikke med nogen form for arbejde, der får én til at glemme *da'wah* eller forhindrer én heri. Derved vil vedkommende overføre *da'wah* fra at rotere om sine interesser, til at hans interesser roterer om *da'wahs* akse.

E) Og blandt vanskelighederne, som står i vejen for *da'wah*, er vanskeligheden i at opofre det jordiske livs anliggender af ejendom, handel m.m. for Islams skyld og af hensyn til bæring af dens *da'wah*. For at overvinde denne vanskelighed påmindes den troende om, at Allah fra de troende har købt deres sjæle og ejendom, mod at de får Paradiset (Jannah). Man skal nøjes med denne påmindelse og overlade valget om opoffrelse af det jordiske livs anliggender

til vedkommende, og han må ikke aftvinges til noget. Han (saaws) skrev en skrivelse til 'Abdullah bin Ja'hsh, da han sendte ham som leder af en ekspedition for at holde opsyn med Quraish ved Nakhlah, der ligger mellem Mekka og Ta'if. I denne skrivelse stod der:

.«

»

“Du skal ikke aftvinge nogen af dine følgesvende til at følge med dig, og drag af sted til min ordre med dem, der følger dig”.

F) Det kan forekomme, at der blandt vanskelighederne er den civile forskellighed i samfundene. Det er således, at bymiljøerne i *ummah* vil være anderledes end landsbymiljøerne og anderledes end beduinmiljøerne. Og civilisationen i byen vil være anderledes end i landsbyen og den er i landsbyen anderledes end i beduin- og teltelejrene. Derfor kunne denne forskellighed i de civilisatoriske former inspirere partiet til idéen om forskellighed i kultiveringen eller i den ideologiske orientering. Dette er af de farligste ting, fordi *ummah*, uanset hvor forskellige de civilisatoriske former heri måtte være, er én *ummah*, hvis fornemmelse er ens og hvis ideologi er ens. Derfor skal *da'wah* i den være ens, uden forskel mellem by og landsby, og arbejdet for vekselvirkning med den skal være ens.

17. Partiet vil i dette stadie (stadiet af vekselvirkningen med *ummah*) blive udsat for to trusler: En ideologisk trussel (dvs. mod ideologien) og en klassemæssig trussel.

Hvad angår den ideologiske trussel, så stammer den fra fællesskabets strøm og ønsket om at imødekomme dets påtrængende foreliggende krav, og den stammer fra, at de tilstedeværende bundfald i fællesskabets meninger vinder over den partimæssige idé.

Det er således, at når partiet tænger igennem livets trængsler i samfundet, vil det kontakte masserne for at vekselvirke med og lede dem. På samme tid som partiet vil være forsynet med sin ideologi, vil der i masserne være samlet modsætninger af gamle regressive tanker, arv fra den tidligere generation, farlige fremmede idéer og efterligning af *kafir*-kolonialisten. Når partiet foretager vekselvirkningsprocessen med masserne, vil det forsyne dem med partiets meninger og tanker og gennem partiets opfattelser ihærdigt bestræbe sig på at korrigere deres opfattelser og genoplive den islamiske '*aqidah* i dem samt frembringe de sandfærdige atmosfærer og den gode almene skik. Dette kræver *da'wah* og propaganda, for at partiet samler *ummah* omkring sig på grundlag af ideologien på sådan en måde, der styrker *iman* på ideologien i

ummah, fremkalder i denne tilliden til partiets opfattelser og respekt og agtelse for det samt får *ummah* til at være beredt til lydighed og handling. Da vil partiets pligt være at forøge antallet af sine troende unge, som nyder tillid iblandt *ummah*, så de forbliver med at have greb om dens tøjler som officererne i hæren. Hvis partiet får succes i dette stadie af vekselvirkningen, vil det lede *ummah* til det formål, som det ønsker, inden for ideologiens grænser og sikre sig mod togets afvigelse fra sporet.

Hvis partiet derimod leder masserne inden vekselvirkningen hermed fuldkommengøres, og inden det frembringer den almene bevidsthed hos *ummah*, så vil dets ledelse ikke være ved ideologiens love og tanker, men ved at diagnosticere, hvad der simrer i *ummahs* sjæl samt ved at stimulere dens sentimentalitet og fremstille dens krav som nærtstående i dens greb.

Imidlertid vil disse masser i dette tilfælde ikke få bortskaffet deres første følelser såsom patriotisme, nationalisme og præstelig spiritualitet, og de kollektive tilfælde vil virke stimulerende for disse. Da vil de banale omkvæd træde frem i masserne, såsom sektarisme og *madh'hab*-retning og de gamle tanker såsom selvstændighed og frihed og de falske fejder såsom racisme og familieband. Dermed vil modsætningen mellem masserne og partiet begynde. Dette er fordi, at masserne vil pålægge nogle krav for sig selv, der ikke stemmer overens med ideologien og påberåbe sig foreliggende formål, der er skadelige for *ummah*. De vil blive entusiastiske over disse krav, og deres raseri for realisering af disse vil tiltage. Adskillige fejder vil træde frem i dem. I dette tilfælde vil partiets stilling ligge mellem to ildevarslen situationer: Den ene er, at blive udsat for *ummahs* vrede og harme og ødelæggelse af, hvad det byggede af dominans over fællesskabet. Den anden er, at blive udsat for afvigelse fra sin ideologi og være lempelig i forhold hertil. I begge forhold er der en trussel mod partiet. Af denne grund er partiets mænd pålagt, ifald sagen står i modstrid mellem masserne og ideologien, at fastholde ideologien, selv hvis de bliver udsat for *ummahs* harme, fordi den er en midlertidig harme. Deres standhaftighed ved ideologien vil tilbagebringe *ummahs* tillid til dem. De skal tage sig i agt for overtrædelsen af ideologien og afvigelsen fra dens essens, selv i den mindste detalje, fordi den er partiets liv og er det, der garanterer dets overlevelse. For at forebygge mod disse kritiske situationer og for at afværge en sådan trussel bør partiet bestræbe sig på at vande *ummah* med sin ideologi, vedligeholde tydeligheden af partiets tanker og opfattelser samt arbejde på at disses atmosfærer forbliver herskende over *ummah*. Dette gøres nemmere ved den yderste omhu med kultiveringsperioden, den overordentlige interesse for den kollektive kultivering, omhyggeligheden med den nøje afsløring af kolonialismens planer, den konstante årvågenhed i forhold til *ummah* og dens interesser, den totale sammensmeltning med ideologien og partiet, den

vedvarende granskning i partiets tanker og opfattelser, så at de forbliver klare, samt ved at yde den maksimale mulige indsats i alt dette, hvad dette end koster af indsats og anstrengelse.

Hvad angår den klassemæssige trussel, så siver den ind i partiets mænd, ikke i *ummah*. Det er således, at når partiet bliver til repræsentant for *ummah* eller majoriteten heraf, vil det have en fornem position, en agtværdig status samt en fuldstændig ærbødighed fra *ummah* og fra de specielle kredse iblandt folk. Dette kan fremkalde indbildskhed i sjælen, så partiets mænd anskuer sig selv som overlegne i forhold til *ummah*, og at deres opgave er at lede, og *ummahs* opgave er at blive ledt. Da vil de hæve sig over *ummahs* individer, eller nogle af dem, uden at tage dette i beregning. Hvis dette gentager sig, så vil *ummah* føle, at partiet er en anden klasse end sig selv, og partiet vil ligeledes føle lagdelingen. Denne følelse er starten på vejen til partiets sammenbrud, fordi den svækker partiets interesse for tilliden hos de menige blandt masserne, og svækker massernes tillid til partiet. Da vil *ummah* begynde at fjerne sig fra partiet. Når *ummah* først fjerner sig fra partiet, så vil det kollapse og få brug for ydelse af dobbelt indsats for at vinde denne tillid tilbage. Derfor er partiets mænd pålagt at være som *ummahs* menige individer og ikke føle sig som andet end tjenere for *ummah* samt at deres partimæssige funktion er, at tjene *ummah*, fordi dette vil frembringe immunitet i dem og det vil gavne dem. Ikke blot i massernes vedvarende tillid, men det vil også gavne dem i det tredje stadie, når de overtager styret for at praktisere ideologien. Dermed vil de – mens de er regenter – forblive tjenere for *ummah*, så det bliver muligt for dem at udføre ideologien.

18. Det tredje stadie er stadiet af opnåelsen af styret.

Partiet når frem til styret gennem *ummah* og *nusrab*-aktiviteterne og implementerer ideologien på én gang, hvilket kaldes for omvæltningsmetoden. Denne metode accepterer ikke deltagelse i styret delvist. Den overtager derimod hele styret og antager det som metode for implementering af ideologien, ikke som formål. Og den praktiserer den islamiske ideologi på omvæltende vis og accepterer ikke gradvis-metoden, hvad omstændighederne end måtte være.

Når den først har implementeret ideologien på komplet og omfattende vis, bør den bære den islamiske *da'wah*. Således at den i statsbudgettet stifter en speciel sektion for *da'wah* og propaganda og påtager sig at føre tilsyn med denne *da'wah* fra en international eller partimæssig side, alt ifølge hvad omstændighederne nødvendiggør. På trods af at partiet når frem til styret, så vil det forblive et fungerende parti, og dets apparat vil forblive etableret, om dets medlemmer beklæder styreposter eller ej. Og det betragter styret som det

første praktiske skridt for praktiseringen af partiets ideologi i staten og stræben efter praktiseringen af den i enhver af verdens dele.

Disse er de skridt, som partiet går igennem på livets slagmark for at overføre idéen til den praktiske fase. Med andre ord, for at overføre ideologien til livets slagmark via genoptagelsen af det islamiske liv samt for at oprejse samfundet og bære *da'wah* til verden. Da vil partiet påbegynde den praktiske fase, som er den fase, for hvis skyld det kom til eksistens. På grundlag heraf er partiet den sande garanti for etableringen af den islamiske stat og dens forbliven og for implementeringen af Islam og den korrekte implementering heraf og fortsættelsen af denne implementering samt for at bære den islamiske *da'wah* til verden. Dette er fordi, at efter det etablerer staten, vil det føre tilsyn med den, stille den til regnskab og lede *ummah* til at argumentere med den. På samme tid vil det bære den islamiske *da'wah* i de islamiske lande og i verdens øvrige dele.